

Arcam, niegdyś znany tylko z konwencjonalnych komponentów stereofonicznych, stał się jednym z liderów w projektowaniu urządzeń „All-in-one”. Wciąż nie ma dla nich dobrej polskiej nazwy. Chciałoby się powiedzieć, że to całe systemy, zapakowane w jednej obudowie, ale skoro tak, to stają się już urządzeniami, tyle że bardzo wszechstronnymi.

AMPLI PŁYTO SIECIO TUNER

Arcam SOLO NEO

Pierwsze produkty Arcama z serii Solo, a więc Solo Movie 5.1, po którym pojawiły się Solo Movie 2.1, Solo Music i Solo Mini, można było jeszcze wcisnąć do niezbyt zgrabnego, ale stosownego określenia „CD-amplituner” (w domyśle stereofoniczny) czy DVD-amplituner (w domyśle wielokanałowy), ale najnowszy Solo Neo nie daje się już tak zakwalifikować. Można uznać, że bazową platformą, na której zbudowano Solo Neo, jest Solo Music – a więc urządzenie stereofoniczne, przeznaczone do odtwarzania muzyki. Z obrazem nie ma nic wspólnego, i – trzeba to mocno podkreślić, już na początku odsuwając podejrzenia – wielofunkcyjność będzie wynikała z jakiegoś kolejnego audio-wizualnego miksu. Tylko audio, tylko stereo. Częściami składowymi są więc: wzmacniacz stereofoniczny, odtwarzacz CD oraz tuner FM/DAB – to znamy już z Solo Music; do tego dołączono teraz możliwość odtwarzania plików audio – zarówno z pendrajwa, z zewnętrznego dysku twardego, jak i z dysku sieciowego typu NAS (Network Attached Storage) – przez sieć LAN i przez bezprzewodowe łącze Wi-Fi. No i jest jeszcze radio internetowe, które okazuje się być czymś, co wciąga po buty.

Mimo że mamy do czynienia z tyloma funkcjami, a więc i układami, Solo Neo jest zgrabny i ładny. Front przypomina odtwarzacz CD z kilkoma dodatkowymi przyciskami. Po jednej stronie wyświetlacz ma przyciski: menu, wyboru źródła, wywołujący informacje o nagraniu, oraz stop/wyciągnięcia płyty; po drugiej są kolejne: trzy sterujące napędem, funkcji „mute” oraz regulacji wzmocnienia. Wyświetlacz ma dwie linijki, pokazywana jest na nim siła głosu, wybrane źródło, CD-Text, nazwy lokalizacji/folderów/plików, RDS i informacje stacji internetowych. Są tu też dwa gniazda typu mini-jack (3,5 mm) – jedno to wyjście słuchawkowe, a drugie – wejście analogowe dla przenośnego odtwarzacza.

Dopiero na tylnej ścianie zobaczymy elementy, widok których wprawia w zdumienie: jak to wszystko udało się upchnąć w tak dyskretnym „opakowaniu”. Pośrodku znajduje się aluminiowy radiator chłodzący tranzystory końcówki mocy. Z lewej strony umieszczono dwie pary (po jednej na kanał) gniazd głośnikowych. Choć nie wyglądają efektownie, mają dobry docisk i świetnie współpracują z wtykami bananowymi. Obok jest gniazdo sieciowe IEC z umieszczonym przy nim głównym wyłącznikiem, a powyżej gniazda mini-jack dla triggera i zewnętrznego czujnika podczerwieni, np. w drugiej strefie.

Po drugiej stronie umieszczono gniazda dla sygnałów audio. Rozpoczyna je wyjście cyfrowe – optyczny TOSLINK, wypuszczający sygnał 44,1/16 z płyt CD i plików FLAC lub 48/16 dla radia DAB. Obok znajduje się stereofoniczne wyjście dla drugiej strefy. Wystarczy do niego podłączyć końcówkę mocy w innym pomieszczeniu i będzie można korzystać z Arcama jak z bardzo prostego systemu multiroom. Mamy też stereofoniczne wyjście z przedwzmacniacza

i nieregulowane wyjście do nagrywania. Dalej widać cztery klasyczne wejścia analogowe (pary RCA), a nad nimi wejścia dla mniej konwencjonalnych źródeł. Poprzez gniazdo szeregowe RS-232 urządzenie może być kontrolowane sterownikami komputerowymi, ale tutaj pełni ono jeszcze jedną rolę – wpinamy do niego arcamowego „Docka”, czyli interfejs (tzw. „dock”) dla iPoda. Sygnał przesyłany jest w domenie analogowej, lecz wraz z nim przekazywane są też sygnały sterujące. Dlatego zawartość pamięci urządzenia odczytamy z wyświetlacza Arcama i będziemy mogli jego pilotem sterować iPodem. Jest tu gniazdo dla anteny FM i DAB+ typu F, wejście USB typu A (płaskie), gniazdo ethernetowe LAN oraz gniazdo dla zewnętrznej (w komplecie) antenki Wi-Fi. Do gniazda USB możemy podłączyć pendrajwa albo zewnętrzny dysk twardy – ten musi mieć jednak własne zasilanie oraz zostać sformatowany w FAT32.

Jak się okazuje, z pendrajwa (i NAS) możemy odtworzyć pliki WAV, MP3, AAC, WMA i FLAC, ale tylko do jakości CD. Plików wysokiej rozdzielczości nie odtworzymy – a szkoda!

Z tyłu widać duży radiator, rozsądnie wyprowadzony na zewnątrz tak kompaktowego urządzenia.

Arcam to firma z audiofilskimi tradycjami i wciąż takimi ambicjami. Dlatego i tutaj znajdziemy elementy, które sprawiły, że jej urządzenia są tak wysoko cenione. Obudowa jest w całości aluminiowa. Nad zasilaczem i sekcją cyfrową naklejono specjalny materiał tłumiący promieniowanie RF.

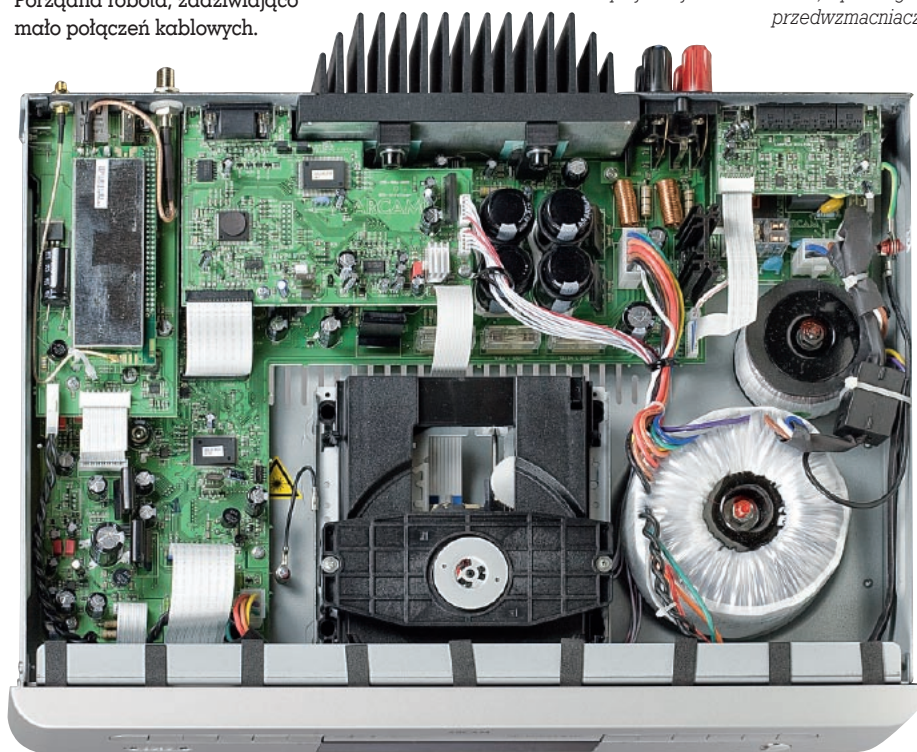
Pośrodku znajduje się napęd dla płyt – dedykowany transport Compact Disc, zaprojektowany kiedyś przez Sony. Na głównej płycie ulokowano przetwornik C/A – układ Wolfsona 24/192 WM8740, na który – oczywiście – naklejono w firmowym stylu krążek ferrytowy. Z przetwornikiem współpracuje bardzo dobry zegar Colpitts.

Przedwzmacniacz zbudowano w dużej mierze w technice SMD, z kilkoma wyjątkami. Nie znalazłem odrębnego układu regulacji siły głosu; prawdopodobnie tę funkcję powierzono układowi DSP. Dookoła widać znakomite, polipropylenowe kondensatory Wima. Kondensatory elektrolityczne w zasilaczu – też dobre (Rubycon).

Końcówki mocy są bardzo proste, ponieważ sprowadzają się tak naprawdę do układów scalonych LM3886 National Semiconductor i dedykowanego im zasilacza. Materiały firmowe NS informują, że układy te potrafią oddać 68 W przy 4 omach i 35 W przy 8 omach. Arcam deklaruje 75 W przy 4 omach, a jak jest naprawdę... sprawdzimy, oczywiście, w naszym laboratorium.

Zasilacz jest rozbudowany – mamy dwa transformatory toroidalne, osobny dla przedwzmacniacza i osobny dla końcówki mocy oraz transportu. Porządna robota, zadziwiająco mało połączeń kablowych.

Solo Neo to skomplikowane, wielozadaniowe urządzenie, lecz wewnątrz panuje porządek. Pośrodku napęd, za nią końcówka mocy, po jednej stronie zasilacz, a po drugiej przedwzmacniacz.

— R E K L A M A —

Laboratorium Arcam SOLO NEO

Specyfikacja techniczna przedstawiana przez producenta jest bardzo skromna. Dowiadujemy się z niej tylko o mocy 2 x 75 W przy 4 omach. Testowany egzemplarz (i pewnie nie tylko on) poradził sobie nawet lepiej, uzyskując 2 x 79 W przy 4 omach oraz 2 x 60 W przy 8 omach. Moc pojedynczej końcówki wynosi natomiast 66 W przy 8 omach i aż 90 W przy 4 omach. Nietypowo, niska jest czułość – równa 0,6 V, każde standardowe źródło poradzi sobie z poprawnymysterowaniem Solo, ale będziemy musieli zapędzić się dość daleko na skali wzmacnienia (i nie ma w tym nic złego).

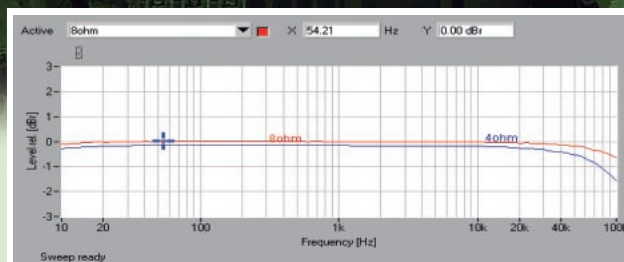
Poziom szumów jest bardzo niski (-90 dB), dzięki czemu przy wcale nieporównywalnej mocy wyjściowej dynamika wspięła się aż na pułap 107 dB.

W pasmie przenoszenia (rys.1.) nieco lepiej przedstawia się charakterystyka 8-omowa z marginalnym spadkiem -0,7 dB przy 100 kHz i niemal wzorowym zachowaniem przy 10 Hz. Przy 4 omach spadek dla 100 kHz jest nieco większy, ale -1,6 dB to wciąż żaden kłopot.

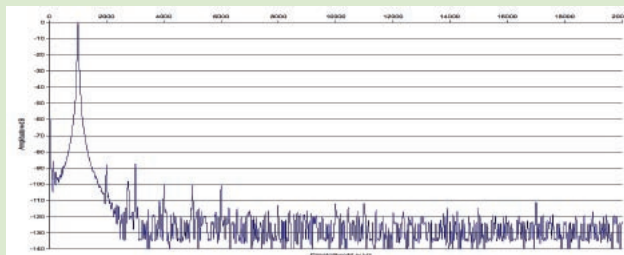
Spektrum zniekształceń (rys. 2.) też wygląda obiecująco, Solo Neo dodaje od siebie nieśmiało trochę drugiej i trzeciej harmonicznej (-88 dB oraz -87 dB), pozostałe pojawiają się już na granicy lub poniżej -100 dB.

Zarówno charakterystyka dla 8 jak i dla 4 omów (rys. 3.) zapewnia bardzo niski poziom THD+N – poniżej 0,1 % już od dziesiątych części wata.

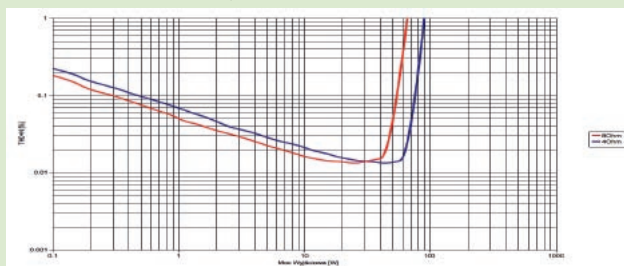
Moc znamionowa (1% THD+N, 1 kHz) [W]				
[Ω]	1 x	2 x	-	-
8	66	60	-	-
4	-	-	-	-
Czułość (dla maksymalnej mocy) [V]				0,6
Stosunek sygnał/szum [dB]				90
Dynamika [dB]				107
Współczynnik tłumienia (w odniesieniu do 4 Ω)				42

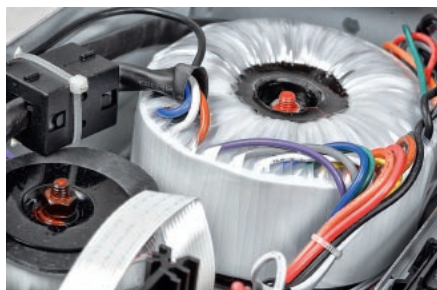
Rys. 1. Pasmo przenoszenia

Rys. 2. Zniekształcenia harmoniczne

Rys. 3. Moc

Całkiem spory transformator zasilający dla napędu, a przede wszystkim dla końcówki. Przedwzmacniacz ma osobny, mniejszy transformator.

Napęd to klasyczna jednostka, przygotowana niegdyś przez Sony, a teraz dostępna w wielu wersjach od różnych producentów.

Jeden z układów DSP, a na nim charakterystyczny dla Arcama krążek ferrytowy, tłumiący promieniowanie RF.

Tłumienie drgań to również zajęcie dla projektantów Arcama, w związku z tym gumowe ringi na kondensatorach Rubycony w zasilaczu.

Moduł tunera DAB i FM – w jednej kości.

Scalone moduły wzmacniacza przyciśnięto do radiatora.

ODSLUCH

Obsługa Solo Neo jest prosta, tym bardziej, że tylna ścianka przypomina to, co znamy ze wzmacniaczy zintegrowanych. Wpięcie do sieci LAN nie następuje bez problemów. Wyświetlacz w praktyce okazuje się niezbyt duży, szczególnie jeśli korzystamy z zasobów sieciowych. Choć ma dwie linijki, to nazwa lokalizacji/folderu/utworu wyświetlana jest tylko na jednej z nich. To może nawet bym i przełknął, jednak linijka jest stanowczo za krótka, ponieważ mało który tytuł wyświetla się wraz z rozszerzeniem w całości. Poza tym jednym detalem – należy się piątką.

Jeśli złożymy system odtwarzacz CD plus wzmacniacz za podobne pieniądze, mamy sporą szansę na lepszy dźwięk. Pamiętajmy jednak, że to będzie tylko „podobny” system, ponieważ nie będzie w nim urządzeń związanych z Internetem i siecią LAN, a to jest przecież *clou Solo Neo*.

Brzmienie wzmacniacza Solo Neo jest mocno osadzone w tradycji Arcama, oferując ciepło, płynność i kompletną eliminację denerwujących wyostrzeń oraz rozjaśnień. Takie bezpieczne granie obowiązuje z każdym źródłem, także z plikami MP3. I chyba o to właśnie chodziło, żeby radio internetowe i pliki zgromadzone na dysku były zawsze przyswajalne.

Pomaga w tym mocny i głęboki bas. Tak na próbę, żeby zobaczyć, o co w tym wszystkim chodzi, wszedłem do menu i pogmerałem przy ustawieniach barwy. „Bass Correction” – warto dodać jeden pasek, bo choć normalnie niczego w dźwięku nie brakuje, to z tą zmianą dostaniemy więcej arcamowego czaru.

Wciążą głębia i plastyczność dźwięku. Rozdzielczość nie jest mocną stroną Solo Neo, wydaje się, że wyższy środek jest wycofany, sama góra też trochę przygaszona, a środek ciężkości przesunięty na przełom niskich i średnich częstotliwości. Mamy za to obszerny plany dźwiękowe oraz muzyczną substancję, a wraz z tym wrażenie naturalności – takiej, która przynosi czystą przyjemność, a nie zmęczenie. Lepiej zagrały pliki FLAC puszczone z pendrajwa, niż te same nagrania z wbudowanego napędu CD. W gruncie rzeczy zawsze powinno tak być – bo programy ripujące mają rozbudowane systemy korekcji błędów – ale w praktyce wygląda to różnie. Arcam zachowuje się po prostu normalnie, potwierdza teorię.

Solo Neo nie gra spektakularnie dynamicznie i precyzyjnie, tonuje emocje i niweluje różnice jakościowe, starając się zawsze – z powodzeniem – zadziałać przynajmniej dobrze, choć też zawsze w manierze brzmienia ciepłego i lekko „przydymionego”. Kto ma sentyment do dawnego brytyjskiego hajfaju, może się tym dodatkowo zainspirować; kto nie ma żadnych sentymentów, może po prostu to brzmienie polubić.

Wojciech Pacuła

Linie stylistyczną Solo Neo – z obłościami, układem przycisków itp. – wprowadzono po raz pierwszy w modelu Solo Movie 5.1.

SONO NEO

CENA: 6500 ZŁ

DYSTRYBUTOR: AUDIO CENTER
www.arcam.pl

WYKONANIE

Elegancki, nowoczesny, niekrzykliwy projekt plastyczny, solidna aluminiowa obudowa i dobre komponenty wewnątrz.

FUNKcjONALNOŚĆ

Przyjazny i prosty w obsłudze, a potrafi niemal wszystko, co jest związane z odtwarzaniem muzyki.

PARAMETRY

Z umiarkowaną, ale wcale nie śmieszoną mocą wyjściową (2 x 80 W na 4 omach, 2 x 60 W na 8 omach), niskie szumy i zniekształcenia, szerokie pasmo przenoszenia – bardzo dobrze.

BRZMIENIE

Ciepłe, płynne, z głęboką sceną i plastycznością, bez porywającej dynamiki i analityczności, spójne, uporządkowane oraz bezproblemowe – tak ładne, jak samo urządzenie.